

Când procurori anticorupție au solicitat încuviințarea reținerii și arestării preventive a lui Darius Vâlcov, senator la momentul martie 2015, acestea le-a cerut colegilor să îi ridice imunitatea, reușind să lase audiența cu gura căscată prin această atitudine de "martir cu onoare". Praf în ochii proștilor, nu era un gest de onoare ci unul disperat de a-i îndupleca atât pe procurori(n.n. fapt recunoscut în declarația de la ICCJ- *"am vrut să colaborez cu procurorul, le-am cerut și colegilor să voteze cererea(...) procurorul m-a mințit"*) dar mai ales pe judecătorii ICCJ care urmau să se pronunțe dacă îl vor trimite la Beciul Domnesc sau îl vor lăsa liber.

Despre "onoarea" lui Vâlcov, nu doar că se vorbește dar ea se oglindește perfect, fără a mai fi nevoie de prea multe comentarii, în acțiunile sale de după pronunțarea sentinței pe fond în primul dosar în care a fost judecat pentru mai multe fapte de corupție, de 8 ani de închisoare cu executare. După ce a doua zi a scos la rampă "artileria grea" care să-l apere, vezi declarație Dragnea și Tăriceanu, azi Vâlcov stă pitit după fusa motostivuitoare care-i garantează funcția până când va fi încătușat(n.n.dacă sentința va rămâne definitivă). Așadar nici urmă de o demitere pentru că Dăncilă nu-l lasă singurel la greu. Cât despre o demisie nici nu încapă discuție mai ales onoarea nu e la purtător. Nici măcar precedentul creat chiar de prietenul său Paul Stănescu prin declarația publică potrivit căreia va demisiona dacă va fi inculpat în noul dosar, nu l-a determinat pe Vâlcov să facă un pas în spate. Fiecare cu onoarea lui. Unii o au, alții nici măcar nu o caută!

Print